Bedir Yayınları No. 44

RUZNÂMEM

BİRİNCİ DEFTER

Müslümanlar Nasıl Çalışmalı

Yazan :
Mehmed Şevket Eygi

BEDİR YAYINLARI
P. K. 1060 - İstanbul
1386 - 1966

M. ŞEVKET EYGİ

RUZNAMEM

1 nci Defter

Müslümanlar Nasıl Çalışmalı

BEDİR YAYINEVİ

بسم الله الرحمن الرحيم

EN MÜHİM MES'ELE

BİR müslüman için hayatın en önemli mes'elesi, ebedî kurtuluş ve saadete kavuşabilmektir. Kısa süren dünya hayatından sonra, içinde ebediyen kalacağımız âhiret âlemine göç edeceğiz. Orada, ya ebediyen mes'ut yaşıyacağız, ya da ebediyen azap çekeceğiz. Evet, insanlığın en önemli problemi budur. Hiçbir siyasî, iktisadî, kültürel veya ilmî mes'ele bundan daha mühim olamaz... Aksini iddia edenler dalâlettedir, ziyandadır, gaflet içindedirler.

İmdi, bu ebedî saadeti kazanabilmek için Allah'a ve Resûlüne iman etmek birinci şarttır. Ondan sonra da Şeriatin emr ettiği hayırlı ve yararlı işleri işlemek, yasak ettiği kötülüklerden sakınmak gerekir. Bu kurtarıcı yolun, ebedî saadet yolunun rehberi Hz. Muhammed aleyhisselâmıdır. Kitabı Kur'an, nizam ve kanunu İslâmdır. Bunların dışında kurtuluş ve saadet yoktur. Bunlara inanan mü'min, inanmıyan kâfirdir. İnananların teşkil ettiği topluluk iman cephesi, onun dışında kalan diğer bütün beşeriyet - derece derece, cins cins - küfür cephesidir. İnananların, inandıklarını tatbik ederek yaşadıkları ülke «Darül İslâm», onun dışındaki yerler «Darül Harb» tir. İslâmın aydınlığı bütün insanlığı kaplayıncaya kadar, mü'minler küfür ile mücadele etmek mecburiyetindedirler. Bu, onlar üzerine bir vazifedir...

Yukarıdaki izahatımızdan çıkan netice şudur: Mü'minler, küfür cephesi ile bir arada sulh içinde yaşıyamazlar. İmanla küfür arasında bir «coexistence pacifique» olamaz. Olsa olsa bir mütareke olabilir... Ama, devamlı ve köklü bir barış aslâ!... Buna rağmen küfürle kardeş kardeş yaşıyan, küfre karşı - hiç olmazsa - mânevî bir cihad açmayı bile düşünmiyen müslüman, zelil bir müslümandır. Hattâ onun imânı bile tehlikeye girmiştir. Zira küfürle sulh içinde yaşamak, bir nev'i küfre rızadır. Bu ise aynı küfür gibidir.

ÖNSÖZ

Allah'a hamd ve Resûlullah'a salât ve selâm vecibesini ifadan sonra:

Adapazarlı aziz dostum, örnek müslüman, fâzıl insan Dr. Ahmed Baytuz Beyefendinin teşvikiyle, Yeni İstiklâl'de neşrettiğim bâzı yazılarımı bir araya getirerek şu risâleyi tertib ettim. Bunlar, edebiyat yapmak, san'at ve üslûp göstermek maksadıyla kaleme alınmış şeyler değildir. İslâm'ın muzaffer olması ve küfrün yıkılması için nâçizâne çalışan bir müslüman - İslâm büyüklerinin öğüt ve irşadlarından mülhem - fikir, kanaat, tenkid ve tekliflerinden ibârettir.

Bu yazılar kaleme alınırken şu düstûra uyulmuştur:

«Söylediğin herşey doğru olmalı, ama her doğruyu söylemek doğru değildir.» Ayrıca söyliyemediklerimiz de olmuştur ki, onları okuyucunun ferâsetine havale ederiz.

Bugünkü müslümanların zaaf ve zilletlerinin sebepleri, kâfirlerin ve mürtedlerin Âlem-i İslâm'a yaptıkları zararlar ve mü'minlerin bütün bu beliyyelerden hangi yolla kurtulacakları mevzuunda düşünmek, bu husustaki fikir ve teklifleri öğrenmek her şuurlu müslümana lâzımdır. Bu küçük risâle bir nebzecik de olsa bu işi yapabilirse maksad hâsıl olmuş demektir.

Allah kısmet ederse, diğer yazılarımdan bâzılarını da «Ruznâme» serisi içinde, böyle küçük risâleler halinde müslüman kardeşlerime takdim etmek niyetindeyim.

Selâm Hüda'ya tâbi olanlar üzerine olsun!

Mehmed Şevket Eygi

(Yeni İstiklâl Gazetesi Sahibi)

ibâret olduğunu; ilk parçanın «BİR», ikincisinin de «...leş mek» olduğunu idrâk ediyor?

Birleşmek (tek, vâhid, bütün) hâline gelmek demektir; «Bir» lik demek (tek bir bütün) hâline gelmek demektir.

Halbuki biz, senelerden beri (birleşelim!) diye bağırdığımız halde, hâlâ dağınıklık hâlindeyiz. Gerçi adedimiz çoktur, yâni «çok» luğuz, ama «bir» lik değiliz.

Çünkü «bir» lik lâfla tahakkuk etmez. «Bir» leşebilmek için «BİR» de yok olmak lâzımdır. Kimdir bu BİR? Eşi, ortağı, benzeri, evveli, âhiri olmıyan Allahü Teâlâ... Birleşebilmek ancak, Onda yok olmakla tahakkuk eder. Bir topluluk ki, fenâfillâh (Allah'ta yok olma) hâline gelmez, onda birlik, ittihad olmaz. Allah'ta yok olmak demek, Allah'a inanmak; gönderdiği habercilere inanmak, kitaplara, meleklere, kadere, âhirete inanmak demektir. Allah'a tam bir teslimiyetle kulluk etmek, gönderdiği dine, şeriata sımsıkı sarılmak demektir... Bunları yapmayan kimseler fâsık ve fâcirdirler. Fâsık ve fâcirler ise «BİR» leşemezler...

Yüce Kur'anda mealen şöyle buyurulduğunu ehl-i sünnet âlimleri bize bildiriyorlar:

«Ey iman edenler! Allah'a, Resûlüne ve içinizden emir sahibi olanlara itaat ediniz...»

Bu âyeti dikkatle mütalâa edenler «BİR» leşme mefhumu ile «itaat» mefhumunun eş - mânalı olduklarını anlamakta gecikmezler.

Birleşmek için itaat etmek şarttır. İtaat olmayan yerde vahdet olmaz.

Evet, Allah'a, Resûlüne ve içimizden emir sahibi olanlara itaat... Nasıl mı?

— Allah'a itaat demek, hakikî müslüman olmak demektir. İman etmek, namazı beş vakitte dosdoğru kılmak, Allah'ı hiç unutmamak, Allah yolunda malla ve nefisle savaşmak, bütün fikir ve işlerinde Allah rızası dâiresinde bulunmağa çalışmak, Allah için sevmek - Allah için düşmanlık etmek, Allah'a yönelmek demektir...

Resûlullah'a (sallallahü aleyhi ve sellem) itaat demek, O'na inanmak, O'nu herkesten çok sevmek, O'nun sünnetine sarılmak, O'nun ümmetinden olmak, O'nun şefaatini ummak, O'nu hatırdan çıkarmamak, O'nun dostlarına dost, O'nun düşmanlarına düşman olmak demektir.

Müslüman o kimsedir ki, hiç olmazsa kalbinin derinliğinde küfre karşı savaş ilân etsin ve şartların müsait anında bu savaşın kutsal ateşini, gönlünden yeryüzüne çıkarsın...

Müslümanın parolası şudur:

Rabbim Allah, Dinim İslâm, Kitabım Kur'an, Nebîm Muhammed Mustafa aleyhisselâm...

Müslümanın ahlâkı İslâm ahlâkıdır.

Müslümanın ticaret ve iktisat ölçüleri İslâmın emrettikleridir.

Müslümanın zihniyeti, «İslâm zihniyeti» dir.

Velhâsıl hayatın her sahasında, bir müslümanın ölçüleri İslâmın ölçüleridir.

*
* *

Kardeşler!.. Bâzan yaradılışımızın esas gayesini unutup, lüzumsuz işlerle uğraşıyoruz. Beşer kılığındaki şeytanların saptırıcı yollarından gidiyoruz. Şayet gerçekten müslüman olduğumuzu isbat etmek istiyorsak, işte yol apaçık önümüzdedir: Kur'an'ın ve Allah Resûlünün yolu. Anlaşamadığımız bir nokta varsa, Onları hakem yapalım. Allah'ın dilediğinden başkasını istemiyelim ki, kâfirlerden, fâsıklardan, zâlimlerden olmıyalım. Küfürden korkmıyalım. Allah'ın himayesine teslim olalım. Biz Allah'a itaat ve tevekkül edersek, bütün cihan birleşse yine bize birşey yapamazlar. O bize yeter, O ne iyi bir vekildir...

*
* *

Kardeşler!... Önemsiz işlerle değil, en önemli işle uğraşalım ve onun icaplarını yerine getirelim.

«BİR» LEŞMEK

HEPİMİZ, müslümanların birleşmelerinin bir zaruret olduğunu söylüyoruz. Fakat acaba içimizden kaç kişi birleşmenin mânasını derin bir şekilde düşünüyor? Evet, içimizden kaç müslüman bu kelimenin iki parçadan

rîmi kendine rehber ve hayat düsturu yapmışsın, ondaki şu ilâhî beyânı niçin nazar-ı itibare almıyorsun?

«... İnsanlar ve cinler, ancak Allah'a ibâdet etsinler diye yaratıldılar...»

Arkadaş! Senin yaratılışının gayesi budur. Senin en birinci vazifen, Allah'a kulluk etmektir. Çünkü, sen abd'sin, sana ubudiyet yaraşır.

Halbuki sen bu vazifeni ihmal ediyor, ubudiyette kusur ediyor, ve bâzan câhillik edip Rabb'inin işlerine karışıyorsun. Unutuyorsun ki, biz kulların vazifesi ubudiyettir, rububiyet değil...

Namaz bile kılmadığın halde, mücahitlik taslıyor, cihana nizam vermeğe yelteniyorsun. Derviş bile olamadığın halde, şeyhlik makamına yükselmek istiyorsun... Müslümanların başına geçmek, müslüman meb'us olmak, müslüman lider olmak; şöhrete, servete, nüfuza kavuşmak diliyorsun. Tehlikeli hayâller, uzun emeller bunlar...

«Onlar ki, verir lâf ile dünyaya nizâmat,
Bin türlü teseyyüb bulunur hânelerinde.»

Arkadaş! Felâh ubudiyettedir. Sonra garazsız - ivazsız Allah yolunda çalışmaktır.

Allah'ı istiyene Allah yeter. Allah'ı istiyene mal, mülk, şan, şeref, şöhret, nüfuz ne gerek!..

Madem ki, benden soruyorsun, sana büyüklerimden öğrendiğim nasihatlerin bâzılarını tekrarlıyayım:

* Şeriata sımsıkı sarıl. Bir vakit namaz senin için cihanın bütün alâyişinden daha kıymetli olsun.

* İslâm ahlâkının umdelerini benimse. İslâm seciyesiyle seciyelen. Mütevazi, feragatli, şöhretten kaçar, fakr'ı seçer, takva ve verâ sahibi bir müslüman ol.

* Dünya makamlarına geçmek için dinini âlet etme. Bir takım mevkilere talip olup, İslâmî izzet ve şerefini harcama. Hizmet zamanı gelince, o mevkilerin senin ayağına geldiğini göreceksin.

* Seni irşad edecek bir İslâm büyüğüne tâbi ol. Her işinde ehl-i sünnet ulularına danış, onların kitaplarını oku,

Allah'a ve Resûlullah'a (S.A.) itaatta birleşmek için, içimizden «BİR» ine itaat etmemiz lâzımdır. Herkes kendi başına buyruk olursa, birlik olmaz. Bütün mes'ele itaat edilecek bu «BİR» i bulmak ve ona elimizi uzatmaktır. Başsız birlik olmaz! Evet, şimdi bütün mes'ele bu noktadadır. BİR... LEŞ... MEK...

O halde, bizi BİR'e götürecek «bir» isini arayalım, bulalım ve derhal ona itaat edelim.

***

Aziz kardeşlerim! Bu mevzu çok su götürür. Ama, ben bu kadarlık yazabiliyorum. Vâhid olan Allah'a emânet olunuz!

BİR MEKTUP

Arkadaş,

Görüyorum ki, hak dâvaya gönül bağlamışsın. İslâmiyet için çalışıp, çabalıyorsun. Bir takım faaliyetlerin, düşüncelerin, kanaatlerin, emellerin var. Elinden gelse bütün cihanı müslüman yapmak istiyorsun... Meşgûl olduğun sahaları en kısa tarafından zikredeyim: Kültür, siyaset, matbuat, talebe teşekkülleri, cemiyetler, konferanslar, seyahatler, toplantılar, çeşitli şahsiyetlerle temaslar, münakaşalar müzakereler, müşatemeler ve hatttâ mudarebeler, neler, neler...

Bu işlerle uğraşan sâdece sen değilsin, başka arkadaşlar, başka kardeşler de var. Emeller peşinde koşuyorlar, kendilerine göre bir yol tutturmuş gidiyorlar.

Bütün bunlara itirazım yok. Elbette her sahada İslâmiyet için çalışmak gerek; didinmek, yorulmak gerek...

Ancaaak! Çok büyük bir noksanın var gibi geliyor bana. Sen bütün bu işlerle uğraşırken, en mühim, en hayâtî bir noktayı, yaratılışının sebep ve maksadını unutuyorsun, ihmâl ediyorsun gibi geliyor bana. Evet, sen ki, Kur'an-ı Ke-

Üçüncü olarak, Kur'ânı kendine hayat rehberi edineceksin. Gerçek din bilginlerinin ondan çıkardığı hükümlerin hepsini kabûl ve tatbik edeceksin, Kur'ândan başka rehber aramıyacaksın.

Dördüncü olarak İslâm dinini, kendine dünya görüşü olarak kabûl edeceksin. İslâmın dışında olan herşeye arka çevireceksin.

Bu dört şeye sarılırsan, kopmıyan bir kulpa yapışmış olursun.

*
**

Terketmen gereken dört şeye gelince:

Bunlar dünya, ukba, varlık ve terktir. Evet, terki bile terk etmelisin...

Yaptıklarını ne Cennet ümidiyle, ne de Cehennem korkusuyla işlemelisin. Hedefin, Allah'ın Yüce Rızası olmalıdır. Yükselmek için varlığının safrasını atmalı, ucb ve riyâ uçurumuna düşmemek için «terk» i bile unutmalısın.

*
**

Dinini ve mukaddesatını şu üç şeye âlet etmemelisin:

1 — Maddî menfaat temini. Bil ki, alış - verişlerin en çirkini, dünya menfaati için dini âlet etmektir.

2 — Şöhret temini. Bil ki, şöhret âfettir. Hele şöhret-i kâzibe... Şan ve şeref peşinde koşan budalalar, ancak birer hastadır. Megalomani, yahut dâül kiber kurbanları... Sakın dinini, şöhret edinmek için âlet etme! Altın verip de teneke parçası almağa benzer bu...

3 — Siyasî nüfuz temini. Dini âlet ederek riyâset mevkilerine geçmek hırsı, insanın kalbini karartır. Bol gelire, şan ve şerefe, nüfuz ve itibara kavuşmak için mevki taleb edenler, bu ümmetin denileridir. Siyasete kendin tâlip olma, ancak hizmet için çağırırlarsa ve gerçekten hizmet edeceğine inanıyorsan, o zaman git... Siyasetten dâima nefret et. Hizmetin bitince hemen siyaseti terk et.

*
**

Hakk'a hizmet hususunda ölçün şu olsun:

öğütlerini tut. Kendi kafana göre iş yapma.

* Gıybeti, nemîmeyi, faydasız kelâmı terket.

***

Azizim! Seni tenkid ettiğim için bana gücenme. Söylediklerim doğruysa, düşün - taşın ve kendine çeki - düzen ver. Yok, nefsin seni binek yapmışsa ve sen yularını ona teslim etmişsen, bildiğin gibi devam et.

Ama şunu da unutma ki, sen ubudiyet vazifeni yapmaksızın ne «mücahid» olabilirsin, ne iyi müslüman! Olsa olsa bir «fâsık» olursun. Fakat «ben İslâmiyete hizmet etmiyor muyum?» diye itiraz edeceksin. Cevab olarak şu hadis-i şerifi hatırlatırım:

«Allah - dilerse - bu dini fâcir kişi ile de te'yid eder..»

Selâmlar, dualar...

DÂVA SAHİBİ NASIL OLMALI?

Arkadaş,

Allah yolunda yürüyenlere azık olarak «ihlâs» gerektir. İhlâs ve samimiyet olmazsa muvaffakiyet sabahına ulaşamayız. Riyâ, küfür ve dalâlet karanlıklarını artırır. Senin maksadın sâdece Rıza-yı ilâhî olmalıdır. Gözün başka bir şeyi görmemelidir.

İslâmcı olan kimseye dört şeye bağlanmak ve dört şeyi terk etmek gerekir.

Önce Allah'a sarılmalısın. Bilmelisin ki, sen kulluk etmek için yaratıldın. Rabb'in O, mevlâ'n O, sahibin O... O'na kulluk etmedikten sonra ne yapsan boş, neye çalışsan nâfile... O'nu unuttuğun tek bir saniye bile sana vebâl...

İkinci olarak Resûlullah'a (S.A.) sarılacaksın. Senin sevgilin, kurtarıcın, önderin, sultanın, efendin, kumandanın O.. O'nu nefsinden, anandan, babandan, evlâdından daha çok seveceksin. Buyruklarını tutacak, sünnetine uyacaksın. O'nun eshâbına, onlara tâbi olanlara, onu sevenlere bağlanacak; ona düşman olanlara karşı sen de düşman olacaksın

İslâmın çocuğusun. Hak ölçülerin bekçisisin. Mukaddes emanetin hammalısın. Sen, bir derviş kadar gönülsüz, bir serçe kadar mûnis, bir şâhin kadar yırtıcı bir çağlayan kadar coşkun, bir ağaç kadar sessiz; sular kadar derin, gökler kadar engin, meltemler kadar okşayıcı, kasırgalar kadar şiddetli olmalısın...

*
**

Arkadaş,

Gafletle geçirdiğin günlere yazık!... Kalk ve doğrul! Hakk'a, iyiye, güzele, doğruya, mâ'rufa yönel. Arslanlar gibi kükre, kartallar gibi atıl! Korkma! Benliğinin buzunu, ölümsüzlük okyanusunda erit. Hakk'ta yok ol...

*
**

Arkadaş,

Bu fecr-i sâdıkta uyan! Benlik, menfaat, şöhret, siyaset, hubb-ı câh, hubb-ı riyâset, şan ve şeref kavgasından vazgeç... Hizmet yolunda İhlâs ve terk silâhlarıyla silâhlan, Rıza-yı İlâhî dâiresine gel...

Seni câmide bekliyoruz...

MALLA, CANLA, DİLLE... C İ H A D

MÜ'MİNLERİ Allah yolunda cihada çağıran âyet-i kerîmelerde, «... mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad ediniz!..» denilmektedir. Mal kelimesi, candan evvel kullanılmıştır. Demek ki, müslüman önce parasıyla, puluyla, malı, serveti ile hak yolda çalışacak, gayesine sâdece bunlarla vâsıl olamazsa, canını ve nefsini de ortaya atacaktır.

Esefle görüyoruz ki, İslâm âleminde büslümanların çoğu, cihadı fiilen terketmiş vaziyettedirler. Onların defterinde «cihad» faslı yoktur. Dinsizler, kâfirler ve mürtedlerle

Hizmette külfet vardır. Hizmet, nimet vasıtası değildir. Görmüyor musun ki, riyakârlar hep nimetlere koşuyor, külfetlerden kaçıyorlar...

Arkadaş, sen külfetli, zahmetli, zor ve çetin hizmetlere tâlip ol... Yeşil ota koşan merkepler gibi, dünya nimetlerine seğirtip, sonra da bedava ve ucuz tarafından «hâdimlik, mücâhitlik» taslama...

*
**

Arkadaş, ucb denilen mânevi hastalıktan, cüzzamdan kaçar gibi kaç, kendini beğenme, yaptıklarını yeterli görme...

*
**

İnsanlarla olan münasebetlerinde ölçün şu olsun:

Allah'ın rızâsını kazananlardan sen de râzı ol. Allah'ın kendilerinden râzı olmadığı kimselerden kat'iyen râzı olma, onları sevme.

*
**

Arkadaş,

Müslümanları sev, onlara karşı şefkat, merhamet, yumuşaklık duyguları besle. Kâfirleri ise sevme. O zâlimlere; o fâsık, fâcir, mürted alçaklara karşı gayet sert hareket et. Onlara acıma, yüz verme, yardım etme. İlk fırsatta kafalarını kır.

*
**

Arkadaş,

Senin fırkan, Muhammed aleyhisselâmın fırkasıdır. Milletin İslâm milletidir. Şeriatın İslâm şeriatıdır. Sen, İslâm ümmetindensin, İslâmın mânevi ordusunun bir neferisin. Başkumandanın Resûlullah aleyhisselâmdır. İtaatın Allah'a, Resûlune ve senden olan emir sahiplerinedir.

*
**

Arkadaş,

Sen müslümansın. Senin izzet ve şerefin yüksektir. Sen

* Sırf Allah rızası ve cihad maksadıyla müslüman kardeşleriyle toplansın, bu mevzularda sohbet etsin.

* Kendi kendine oturup şu mevzuları düşünsün: Müslümanlar nasıl kalkınacaklar, İslâmiyet nasıl muzaffer olacak? Ve bunun gibi mes'eleler.

* Bir yerde cihadla ilgili bir çalışma duyarsa hemen oraya gitsin: «— Kardeşler! Ben size yardıma geldim. Bedenen, fikren çalışacağım, bana da iş verin» desin...

İşte yukarıda saydığımız işleri yaparken geçen zaman bizim en kıymetli zamanımız olur. O esnâda harcıyacağımız enerji de asla boşa gitmez. Belki vücudumuz yorulur, yıpranır; *hastalanırız, ölürüz ama, vazifemizi yapmış* oluruz.

*
* *

Hadîs-i şerîfte ne buyuruluyor: «İslâmiyetin kötü gördüğü bir işle, bir vaziyetle karşılaşan müslüman, şu üç şeyden birini yapacaktır:

* Önce, şâyet gücü yetiyorsa o kötülüğü eliyle önler, değiştirir.

* Eliyle önliyemezse, diliyle kötüler, tenkid eder.

* Onu da yapamazsa, o zaman kalben nefret eder, buğz eder... Bu üçüncü hal îmanın asgarisidir.» Yâni dine uymıyan kötü bir işten kalben nefret etmiyen kimse, gerçek müslüman değildir. İnsaf edelim ey müslümanlar! Şu devirde Din-i İslâma uymıyan nice işler görüyoruz. Elle, kuvvetle değiştirmeğe, önlemeğe cesaretimiz yok. Bâri lisanen tenkid ve takbih edelim. Onu da yapamıyorsak, o derece yüreksiz isek, bâri kalbimizle, içimizden nefret edip, çirkin görelim. Yoksa, Allah saklasın...

*
* *

Her müslüman münevverinin bu bakımdan mes'uliyeti büyüktür. Sâdece gizlice namaz kılıp, oruç tutmakla iş bitmez.

Allah yolunda diliyle, ihtisasıyla, nüfuz ve otoritesiyle cihad etmelidir, cihad!..

Bir de âilesini, evlâd ü iyalini bu dâvaya hizmet ettirmek mes'elesi var.

mücâdeleyi terketmişler; onların dediklerine boyun eğmişlerdir. En ufak muhalefet, direnme, itiraz yoktur. Allah saklasın kâfirler, mürtedler namaz kılmayı men etseler, bu yüreksiz Müslümanlar: «Ne yapalım, başımıza bu musibet de geldi. Artık câmilerde namaz kılamıyacağız. Ne yazık! Eh biz de evlerimize kapanır, ses sedâ çıkarmadan namazı dolapların içinde, kömürlüklerde kılarız...» diyeceklerdir. Rusya'daki milyonlarca müslümanın bugünkü feci duruma düşmelerinin sebebi bu uyuşuk zihniyetten ileri gelmiştir. Onlar vaktiyle Çarlık Rusya zamanında, 1917'den beri de Sovyet Rusya devrinde Allah yolunda gerektiği gibi cihad yapmamışlar, mallarıyla, canlarıyla meydân-ı mücâdeleye atılmamışlar ve sonunda bu hâle düşmüşlerdir.

Nefsiyle, canıyla cihad denilince, eski zaman savaşlarında olduğu gibi, eline bir kılınç alıp düşmanın üzerine yürümek anlaşılmasın. Cihad çok geniş mânalı bir mefhumdur. Lûgat itibariyle aşırı gayret göstermek, cehid sarfetmek demektir. Allah yolunda yapılan her çalışma cihaddır. Meselâ şu devirde Allah rızası için yapılan basın, maarif, kültür teşkilâtlanma çalışmalarını cihad sayabiliriz. «Allah katında cihdın en makbulü, zâlim devlet reisine karşı söylenen hak sözdür.» meâlindeki hadis-i şerifi unutmıyalım. O hâlde, İslâmî mektep açmak, İslâmî dergi çıkartmak, İslâmî bir faaliyet için para toplayıp yerine harcamak, kâfir ve mürtedleri tenkid, tezlil ve tezyif edici propaganda yapmak hep mücâdele sayılır. Yeter ki, sâdece Hak rızası için yapılmış olsun.

Allah her müslümana günde 24 saatlik bir zaman vermiştir. Bunun bir kısmı uyumakla, bir kısmı çalışmakla, bir kısmı yemek - içmekle, bir kısmı da istirahatle, eğlenmekle geçer. Acaba müslümanların yüzde kaçı, hergün Allah yolunda bir saatlik, yarım saatlik bir zaman harcamayı düşünüyor ve harcıyor?

Bence pek azı... Zira böyle düşünen müslümanların sayısı çok olaydı, İslâm ümmeti bugünkü zillete duçar olmazdı. O halde, tezelden yapılacak iş şudur: Her müslüman, her günkü vaktinin muayyen bir bölümünü İslâmî hizmetlere ayırsın. Meselâ şunları yapsın:

* Uyarıcı telkinlerde bulunan büyükleri ziyaret etsin, onların öğütlerini dinlesin.

halbuki burası aydınlık, araması kolay, onun için burada arıyorum...

— ....!

*
**

Nasreddin Hoca'ya atfedilen anlayış, bugünkü Türkiye müslümanlarının zihniyetine ne kadar benziyor. Bizler de Hoca gibi kıymetli bir şey kaybetmişiz ve sözde arıyoruz... Ama nerede...

Kaybettiğimiz, İslâm hayatıdır. Müslümanca yaşamak, Yaratan'ın (C.C.) ve son Elçisi'nin (S.A.) rızasına muvafık bir hayat tarzı sürebilmek... Her kaybolan şey, aranır. Ele geçer veya geçmez, o başka. Ama bulunmak ihtimali olan yerde aramak, şuurlu bir aramanın birinci şartı değil midir?

Biz ise, kaybettiğimizi ele geçirebilmek için nerelerde dolaşıyoruz, ne işler yapıyoruz?

Kısaca sayalım:

* Yeni ve müzeyyen câmiler inşa ediyoruz.

* Eski câmileri tâmir ediyoruz.

* İbâdet yerlerindeki halı ve kilimleri yeniliyoruz.

* Minarelere hoparlör takıyoruz.

* Din mekteplerine yardım ediyoruz...

* ... Ve buna mümasil cüz'i hayır işleriyle iktifa ediyoruz. Böylece zülfüyâre dokunmadan, kimsenin burnunu kanatmadan dâvayı yürüttüğümüzü zannediyoruz.

Evet, bu sayılanlar elbette birer hizmettir. Ancak, asıl hizmet bunlar değildir. Neden mi? İzahı gayet basit. Biz yeniden 10 bin câmi yapsak, köy mescidlerine kadar hoparlör koysak, halkın onda birini hâfız yapsak dâvayı yine de zafere ulaştıramayız. Çünkü, zafere götüren vasıtalar asrımızda artık bunlar değildir. Kanaatimizce İslâm dâvasını muvaffak kılacak asıl yol şu sahalardan geçer. Hülâseten izah edelim:

1 — Halk ikiye ayrılır. İdare edenler ve edilenler. Mühim olan birincilerdir. Onlar da ekseriyet itibariyle İslâm'dan uzaklaşmıştır. Sinsi veya açık, dâvamıza karşı koymaktadır. Bunlar, yüksek memurlar, öğretmenler, fikir adamları, gazeteciler profesörler hukukçular v.s. dir. Yapılacak ilk iş, bu sınıflar arasında çalışarak, onları dâvaya kazanmaktır. «Çobanlar» müslüman olmazsa sürüden hayır gelmez.

Sâdece kendimizin müslüman olması yetmez. Hanımımız, çocuklarımız da koyu müslüman olacaklar, dinin emirlerine dikkat edeceklerdir. Evlâtlarımızı birer İslâm mücâhidi olarak yetiştirmeliyiz. Onlara hidayetin nûrunu, küfrün karanlığını anlatmalıyız. Onlara Kur'an yolunun yegâne kurtarıcı yol olduğunu öğretmeliyiz. Onlara İslâm büyüklerini sevdirmeli, kâfirlere, mürtedlere, münafıklara karşı düşmanlık beslemelerini sağlamalıyız. Zira İslâm dâvasının bayrağını bizden sonra onlar yüceltеceklerdir.

Allah, hepimizi, yolunda malla, canla, lisanla ve ehliyle savaşan gerçek müslümanlardan eylesin.

İSLÂM DÂVASI HANGİ YOLLA ZAFERE ULAŞIR?

MEVZUA bir Nasreddin Hoca fıkrası ile başlamayı muvafık buluyorum. Kısaca anlatayım: Hoca, evinin önündeki küçük meydanlıkta bir saatten beri dört dönüyor, gözleri yerde, bir şeyler arayıp duruyormuş. Onun bu hali, bitişikteki komşunun dikkatini çekmiş ve meraklanıp sormuş:

— Hoca efendi, bir saattir gözün yerde ne dolaşıp duruyorsun?

— Sorma, yüzüğümü kaybettim, onu arıyorum...

— Peki şu küçücük yerde kaybolan bir şeyi, bu kadar uzun zamandır aradığın halde hâlâ bulamadın mı?

— Bulamadım...

Hocanın tuhaflığını bilen komşusu, ona bir kere de şu suali tevcih etmeği muvafık bulur:

— Peki hele bir söyle, sen şu yüzüğü nerede kaybettin?

— Evin taşlığındaki odunlukta...

— Peki niye orada değil de, burada arıyorsun?

— Ne yapayım, orası çok karanlık, bulmak zor olur,

Velhasıl bütün içtimaî, iktisadî, kültürel kuvvetleri elimize geçirmemiz lâzımdır.

*
**

Acaba bu saydığımız işlerden hangisini yapabiliyoruz. Bu işler zor, yorucu ve belki de tehlikeli olduğu için «rahat müslüman» lardan hiçbir kimse bunları ifâya yanaşmıyor. «Neme lâzım, belki dinsizler darılırlar, bana kızarlar, ihtimal ki, bana bir ziyanları dokunur...» düşüncesiyle herkes kabuğuna çekilmiş... Şadırvan inşa ettiren, mescid tâmirine girişen, câmiye halı, kilim döşeyen çok ama, hususî bir lise açan, mücadele neşriyatı yapacak bir kitabevi kuran görünmüyor ortalarda... Aman dinsiz amcalar darılmasınlar!..

Yine nâfile hacca giden çok ama, üniversitede îmanlı bir müslüman yavrusunu okutup doktor, mühendis veya hukukçu olarak yetişmesini sağlıyan yok. Parayla hatim indiren ve indirtenin haddi hesabı yok ama, zâlime karşı zulmünü söyliyene pek rastlanmıyor ortalıkta. Velhasıl İslâmiyet için iftar ziyafetlerinde nefis taamlar atıştıran, gölgeliklerde çay içip sohbet eden, yanık sesli mevlidhanlardan ilâhiler dinleyip ağlıyan, Kur'an kursu talebeleri için kurban postu ve bağırsak toplamak lütfunda bulunan, teberrüken hurma ve zemzem dağıtan; câmilere ampul takan ve bu kabil suya, sabuna dokunmayan cinsten işleri yapanlar çoook, velâkin sırf Allah rızası için ve gerektiği gibi çalışan, gözünü budaktan esirgemiyen hakikî mücâhitler pek yok ortada...

*
**

Beyler, ağalar, efendiler, kardeşler!..

Darılmayın ama, bu dâva böyle yürümez. Göz yaşı, ter ister.. Gayret ister, yürek ister. Bu yol çilelidir, sarptır, çetindir.

Mülâhham görünüşlü, munis bakışlı, pembe yanaklı, tonton tavırlı, ürkek hareketli, titrek sesli kimselerle yükselmez bu bayrak. Tığ vücutlu, kartal bakışlı, çatık kaşlı, arslan yürekli erler lâzımdır bu meydana...

Ya böyle olacaksınız, yahut zelîl öleceksiniz!.

2 — Basın, asrımızın en büyük sosyal kuvvetidir. Bugünkü basınımız ise maalesef İslâma karşıdır. Onsuz muvaffak olmak hayâldir. Bir İslâmî gazetenin veya mecmuanın, dâvaya faydası, bin hoparlör tesisatından, yüzbin halıdan daha fazladır. İslâmın zafer yolu basın sokağından geçer. O halde, bütün gücümüzle Türkiye'de bir İslâm basını kurulması için çalışmalıyız.

3 — Maarife büyük değer vermeliyiz. Okullara, öğretmen derneklerine el atmalıyız. Maarif demek, sâdece İmam - Hatip Okulları demek değildir. Her lise, İslâm dâvası bakımından bir İmam - Hatip Okulu kadar mühimdir. Öğretmen dernekleri ve federasyonları, ders kitapları neşriyatı, faaliyet programımızda gereken ehemmiyetle ele alınmalıdır. Biz meydanı boş bırakırsak, sonra komünistler, masonlar ortalıkta cirit atarlar...

4 — Üniversiteler de çok mühimdir. Üniversitelerimiz İslâm dâvasına hâdim olmadıkça arzularımız gerçekleşemez. Gerek öğretim üyeleri, gerekse talebeler arasında çalışmalı ve üniversiteyi, yüksek tahsil talebe derneklerini mutlaka dâvamıza kazanmalıyız.

5 — Sendikalar: Memleketimiz gittikçe sanayileşmekte ve buna paralel olarak da işçi sayısı artmaktadır. Bugün sendikalar çok büyük bir kuvvet teşkil etmektedir. İdeolojik savaşta, sendikaların iltihak ettiği taraf ağır basacaktır. O halde onları da dâvamıza kazanmak için çalışmak mecburiyetindeyiz.

6 — Zararlı cereyanlarla mücadele: Komünizm, masonluk, siyonizm, dönmelik, garp hayranlığı ve misyonerlik gibi zararlı ve beynelmilel gizli cereyanlar yurdumuzu bir kanser gibi sarmış vaziyettedir. Birbirleriyle çekişmekle beraber, İslâma olan düşmanlıklarında müttefiktirler. Onlarla savaşmak da bir zarûrettir.

7 — İslâm tebligatı: İslâmı gerçek hüviyetiyle bütün vatandaşlarımıza tanıtmak için hummalı bir propaganda faaliyeti zarurîdir. Sâdece temizlik ve ibâdetler yönünden değil, fakat kitapta, sünnet ve büyük imamların içtihatlarında anlatılan İslâmı, bütünüyle yaymak, yaşatmak, tatbik ettirmek lâzımdır. Bu ise, kuvvetli ve zengin bir propaganda mekanizmasıyle mümkün olur.

zündeki iş başımıza gelir. Müslümanlara baş olmak isteyenler çoktur, fakat...

3 — Düzenli bir TEŞKİLÂT hâlini almalıyız. Bunun için de cemiyet, sendika, parti, federasyon kurmanıza lüzum yoktur. Cemiyetimiz zaten mevcuttur. Adı İslâmiyettir. Üyeleri bütün müslümanlardır. Tüzüğü malûmdur. Âidatı malûmdur. Genel merkezi Mekke'deki Mescidül Haram'dır. Şubeleri bütün câmiler, mescidler ve İslâm mektepleridir. Ama ne yazık ki, müslümanların bu teşkilâttan âdeta haberleri yoktur. «O mâhiler ki, deryâ içredir, deryâyı bilmezler...»

Kurtuluş câmilerdedir. Câmiden geçmiyen yolda hayır yoktur. Mânen câminin müştemilâtı hâlinde olmıyan derneklerin faydası yoktur. Cihad câmide başlar. Yapılacak iş basittir. Câmilerin temsil ettiği mânevî teşkilâta girmek, cihanşumûl İslâm kardeşliğine dâhil olmak... Bu cemiyet 14 asırlıktır, 650 milyon âzası vardır. Kimse kapatamaz. Ancak müntesipleri gaflete düşmüşler, gevşeklik göstermişlerdir. Günde beş defa in'ikad eden mecburî toplantılara gelmiyorlar, «tüzüğünü» tatbik etmiyorlar, «genel kurul toplantısı» yapmıyorlar, başkan seçmiyorlar, âidat ödemiyorlar...

4 — MAARİF'e büyük ehemmiyet vermelidir. İslâmın parlak devirlerinde mektep câminin kontrol ve himâyesindeydi. İslâmî mektepler açmak, İslâmî maarif faaliyetlerinde bulunmak nâfile hacca gitmekten, câmilere halı ve kilim sermekten, iftar ziyâfeti vermekten, şadırvanları mermerle kaplamaktan daha hayırlıdır. Kısaca ifâde edelim: «Maarif savaşını kazanmadan müslümanlar nihaî zafere erişemezler.» Diğer tâbirle: «Bir ülkede maarif ve üniversite İslâma karşıysa, o ülkede müslümanlar tehlikede demektir.»

5 — BASIN mes'elesi halledilmelidir. Kuvvetli bir İslâm basını olmadıkça bir iş göremeyiz. Hiç olmazsa basının yarısı bizim kontrolumuzda olmalıdır. Basın kuramazsak, kurtuluş hayâldir. Hâlen bu sahada gayet geriyiz.

6 — MÂLÎ PROBLEM. Bütün sosyal faaliyetler para ile olur. Cağaloğlu'ndan Karaköy'e gitmek için bile (50) kuruş dolmuş ücreti ödemek lâzımdır. Lâfla iş yürümez. İslâm dâvası için senede en az birkaç milyon lira harcanmalıdır. Nerede bu para? Hem akıllıca harcanmalı, bir kuruşu

RÜZGÂR BEKLİYEN BAYRAK

İSLÂM dâvasının muzaffer olabilmesi için gerekli şartların neler olduğunu düşünmek her aydın müslümana borçtur. Bugünkü vaziyette, İslâm topluluğu zihnî bir karışıklık içindedir. Bilen, bilmeyen fikir serdetmekte; her kafadan bir ses çıkmaktadır. Herkes ideolog kesilmiştir. Türlü türlü reçeteler, nazariyeler ortalığı istilâ etmiştir. Kurtuluşun birinci şartı, bu kargaşalıktan kurtulmak, sakin ve sâlim bir kafayla çıkar yol aramaktır. Yerimiz dar olduğundan, gayet kısa olarak kurtuluşun zarurî şartlarını madde madde sıralamakla iktifa edeceğiz:

1 — YIĞIN olmaktan çıkarak, düzenli KÜTLE hâline gelmek. Yığın, gayr-i mütecânis insan topluluğudur. Sürü vaziyetindedir. Meselâ bir mitingteki kalabalık, bir caddedeki, stadyomdaki kalabalık (foule). Yığında insanlar yanyanadır. Fakat düzenli bir teşkilâtları, irtibatları yoktur. Başsızdırlar. Yığınların kudretleri devamlı değildir. Halbuki kütle (masse) teşkilâtlıdır. Mensupları birbirinden çok uzak yerlerde de olsalar, dâima birlik ve beraberlik içindedirler. Kütleye misal olarak, sendikaları, dernekleri, mason localarını, öğretmen federasyonlarını gösterebiliriz. Biz müslümanlar hâlen, sayıca çokluk teşkil etmemize rağmen, kütle hâlinde bulunmadığımız için zayıfız, hakkımız yeniyor, sözümüz dinlenmiyor. Üyelerinin sayısı 3 bini geçmiyen bir sendika bizden daha tesirli, daha kuvvetli. Biz milyonlarca olduğumuz halde, Ayasofya'yı bile açtıramıyoruz. Zira, onlar kütle, biz ise yığın hâlindeyiz.

2 — Kuru kalabalık ve yığın olmaktan kurtulmak, bir KUVVET hâline gelebilmek için bir baş etrafında toplanmalı ve o baştan gelecek emirlere itaat etmeliyiz. Başsız kurtuluş yoktur. Başa bağlanmak dinî ve içtimaî bir zarurettir. Ancak bu başın bir takım şartlara ve sıfatlara sahip olması gereklidir. Yoksa, «Kılavuzu karga olanın.........» atasö-

zete ve dergilerine para verip satın almakta, onların yazılarını okuyup - velev tenkid gayesi ile olsun - başkalarına duyurmaktadırlar.

Bu büyük bir hatâdır. Şurası hatırdan çıkarılmamalıdır ki, başta komünistler olmak üzere umum kâfirlerin propaganda siyasetleri şu düstura istinat eder:

«Muhakkak kendimizden bahsettirelim. Lehimizde konuşmaları elbette iyi olur. Ama lehimizde konuşmazlarsa, aleyhimizde bulunmalarında da fayda vardır... Ama bizden hiç bahsetmemeleri felâkettir. Çünkü propagandamız yayılmaz ve unutuluruz.»

Dikkat edilecek olursa küfür cephesi, müslümanların yayın organlarından ve yazarlarından hiç bahsetmezler. Onları, isimlerini zikretmek suretiyle tenkid etmezler. Halbuki, çok kıvranırlar, düşmanlık etmek isterler. Fakat bedava reklâmlarını yapmamak için, kin ve gayızlarını mümkün olduğu kadar zapteder, içlerinde saklarlar.

Onların bu siyasetini biz de kendi açımızdan tatbik etmeliyiz. Maalesef şimdiye kadar bir çok kardeşlerimiz hatâlı hareket ettiler. Bâzan tecessüs, bâzan tenkid gayesi ile küfür gazete ve mecmualarını satın aldılar, okudular, okuttular, duyurdular.

İmdi, bütün müslüman kardeşlerimizden, aşağıdaki hususlara azamî şekilde riayet buyurmalarını rica ediyoruz:

1 — Merak saikasıyla, tenkid gayesiyle veya hiddet eseri olarak KAT'İYYEN komünist veya devrimbaz gazete ve dergileri satın alıp okumasınlar. Onlara verilecek her (25) kuruş veya daha fazla para, bizi vebâl altına sokar. Biz kendi paramızla din düşmanlarına yardım etmiş oluruz. Bu hâl, savaş esnasında karşımızdaki düşmana - az da olsa - cephâne yardımı yapmağa benzer. Bu ise suçtur. Günahtır, ayıptır... (25) kuruştan ne çıkar demeyiniz. Herkes gevşek ve sorumsuzca davranırsa, herifler bizlerden günde onbinlerce (25) er kuruşçuklar çeker ve zengin olurlar. Düşmana yardımın azı da, çoğu da günâhtır.

2 — Kâfir muharrirlerin bize ve dinimize yaptıkları tecâvüzleri ne kendileri okusunlar, ne de onları başkalarına nakletsinler. «Yahu! Gördün mü filânca paçavrada, falanca nâmussuz fıkra muharriri bugün yine dinimize sövmüş...»

bile israf edilmemeli; birtakım açıkgözlerin midelerine inmemelidir.

7 — PLÂN ve PROGRAM lâzımdır. Plânsız iş olmaz. Olursa böyle olur: 17 bin ziynetli câmi yaparız, fakat Hürriyet ayarında bir gazete, Robert Kolej ayarında bir özel okul, Hayat ayarında bir mecmuâ, Varlık yayınları ayarında bir yanınevi kurmayı düşünmeyiz. Şayet bu 17 bin câmiyi daha ziynetsiz yapıp da, oradan artıracağımız milyonlar ile, bir takım hayatî müesseseleri kursaydık, işler başka olurdu, bugünkü zillete dûçar olmazdık.

8 — SENDİKALARA ehemmiyet vermek. (İzahatı zait görüyoruz.)

9 — Gençlik, bilhassa üniversite gençliği üzerine eğilmek, onları dâvamıza kazandırmağa çalışmak.

10 — PROPAGANDA ve İRŞAD faaliyetinde bulunmak.

*
* *

Şimdilik 10 madde yazıyorum. Daha çok yazılabilir.

Bunlar kurtuluşun dış şartlarıdır. Bir de iç şartlar vardır ki, onun başında olgun ve kabiliyetli müslümanlara sahip olma mes'elesi gelir. Dâvanın başı budur: İNSAN UNSURU... Yarım adamlarla iş olmaz. Bize mü'min, müslim, âmil, âbid, bilgili, kültürlü adamlar lâzımdır. Bu dâva şöhret-i kâzibe, şan, şeref, mevki, iktidar, menfaat heveslileri ile yürümez. İHLÂS şarttır. Nerde bu dâvanın Ebû Bekirleri, Ömerleri, Selâhaddin Eyyûbileri, Şeyh Şâmilleri?.

Arkadaş! Silkin ve davran. Bayrak rüzgâr bekliyor... Ufukta İslâmın fecri doğmak üzere; rüzgâr seni bekliyor. Zafer seni bekliyor.

KÜFÜR BASININA BOYKOT

MÜSLÜMAN kardeşlerimizin dikkatini, üzüntüyle müşâhede ettiğim bir husus üzerine çekmek istiyorum: Bâzı müslüman kardeşlerimiz İslâmiyete, İslâm büyüklerine, şeriata, ümmete alçakça tecâvüz eden küfür ga-

Halkı uyandırmak için yapacağın va'z ve nasihatlerde tumturaklı lâflara, edebiyat yapmağa, lûgat paralamağa heves etme. Gerçeği, bütün çıplaklığı ile haykır, doğrudan doğruya, en sâde, en kısa tarafından söyle... Meselâ, üzerine azgın bir selin yaklaştığı bir evde oturan ve herşeyden bihaber bulunanlara tehlikeyi nasıl haber verirsin? Edebiyat, san'at yaparak, mecâzlar ve üslûp incelikleri üzerinde durarak mı?... Yoksa: «Dikkat, tehlike var, sel geliyor... Kaçın... Kaçın!..» diye bağırarak mı?... Elbette ikinci şekilde. O hâlde gaflet ve uyuşukluk içinde bulunan din kardeşlerini uyandırmak için aynı tarzda hareket et!...

İmam-ı Gazâlî hazretlerinin bu öğüdüne uyarak, ben de - müslümanların en değersizi olmakla beraber - muvahhid kardeşlerime bâzı gerçekleri bütün çıplaklığıyla söyliyeceğim:

* Din, iman tehlikededir. Küfür cereyanları gittikçe azgınlaşmaktadır. Komünizm, materyalizm, siyonizm, kâfirlere hayranlık ve onları taklid her yere kol atmıştır. İrtidad hareketleri almış yürümüştür. Mânevî bir yangın milletimizin içtimâî bünyesini sarmıştır.

* Müslümanların birçoğu herşeyden habersizdir. Hazret-i Ömerül Faruk devrinde yaşıyormuş gibi rahat ve hâlinden memnundurlar. Yaşayışlarında hiçbir fevkalâdelik, bir telâş, bir huzursuzluk yoktur. Bâzısı câmi badanasıyla, bâzısı hoparlörle, bâzısı fakir talebelere kurban eti toplamakla meşguldür. Ama İslâmın yıkılan müesseselerini ihyâ etmeği düşünenler pek azdır.

* Müslümanların çoğu, bu hâl böyle gider sanıyorlar. Bana dokunmıyan yılan bin yıl yaşasın diyorlar. Ama ne yazık ki, bugünleri de aratacak günler gelebilir. Komünistler, materyalistler daha da kuvvetlenir ve bizi esir edebilirler.

* Endülüs'ü düşünelim ve ibret alalım. Şimdi Moskof boyunduruğu altında inim inim inliyen Türkistan'lı kardeşlerimizi hatırlıyalım ve onların âkıbetine düşmekten çekinelim. Henüz vakit varken toplanalım, tedbir alalım.

* Bu devir büyük fedakârlıklar zamanıdır. Öyle, hayır

gibi sözler sarfetmesinler. Hiç ilgilenmesinler, onlar bir müddet zırlar zırlar yazarlar. Sonra usanıp susarlar. Halbuki biz onların menfi de olsa propagandalarını yaparsak, sevinirler, iyice azıtırlar. Bir İslâm büyüğünün sözünü unutmayalım: «Bâtıl şeyleri iyice tasvir, sâfi zihinleri sapıttırır.»

3 — Herkes, küfür neşriyatını okuyan kardeşlerini ikaz etmelidir.

*
* *

Peki bunları kimse okuyup cevap vermiyecek mi? diyeceksiniz. Elbette cevap verilecek. Ancak, vazifeli müslümanlar tarafından... Sizin basın sahasında çalışan müslüman kardeşleriniz var. Onlar bu gibi küfür neşriyatını alırlar, maşa ile tutarlar, burunlarını tıkayarak okurlar, gerekirse tenkid ederler, işlerini bitirdikten sonra, yakarlar.

Müslüman kardeşlerim! Bu mes'ele çok mühimdir. Maalesef gereken titizliği ümmetçe gösteremiyoruz. Kâfir ve mürtedlerin çıkardıkları gazeteler hükmen necistir. Domuz eti, şarap ve kazurat gibi telâkki edip, onlara el sürmememiz lâzımdır. Farzedelim ki, İslâmın azılı düşmanı Ebû Cehil dirildi ve zamanımızda yaşamağa başladı. Yine farzedelim ki, bu koca kâfir Bâb-ı âlide bir günlük gazete çıkarmağa başladı. «Sahip ve başyazarı: Meşhur Ebû Cehil el - Kureyşî» diye yazdı. Soruyorum: Bir müslümanın o gazeteyi alıp okuması câiz olur mu? Cebine koyması, onunla câmie girmesi câiz olur mu? Hâşâ ve kellâ değil mi? İşte şimdiki küfür gazeteleri de böyledir. Sâdece isim yerinde Ebû Cehil yazılı değildir...

Cenâb-ı Hak cümlemize basiretler ihsan buyursun...

MÂNEVÎ YANGIN

İSLÂM büyüklerinin kutuplarından olan Hüccetül İslâm Zeynüddin İmam-ı Gazâlî hazretleri «Eyyühel Veled» isimli kitabında şöyle diyor:

TAM BİR DİN HÜRRİYETİ İSTİYORUZ

SON yıllarda (*) Diyanet İşleri Başkanlığının mâruz kaldığı çirkin tecâvüzler, baskılar; İmam - Hatip okullarına yapılan sabotajlar; dinî kitap okuyan vatandaşlara reva görülen kanunsuz zulüm ve işkenceler ve bunlar gibi daha yüzlerce, binlerce yolsuzluklar, şu gerçeği bütün çıplaklığı ile ortaya dökmektedir:

Türkiye'de tam bir din hürriyeti yoktur. Müslüman Türklerin dinî ve vicdanî kanaatleri çiğnenmektedir. Birtakım «kurt ile kuzu» masallarıyla zulüm ve teaddilerine meşrûluk vermeğe çabalıyan müfsitlerin nazarında madem ki, namaz kılmak, oruç tutmak serbesttir, o hâlde tam bir din hürriyeti mevcuttur. Yağma yok. Din hürriyeti demek serbestçe dinî teşkilât kurabilmek, dinî mektepler tesis edebilmek ve bunlar gibi temel dinî hak ve hürriyetlere sahip olabilmek demektir. Bu ülkede İngiliz, Fransız, Amerikalı, İtalyan, Alman, Avusturyalı misyonerler mektep açabiliyorlar, açtıkları bu mekteplere hıristiyan azizlerinin isimlerini verebiliyorlar (Saint Joseph, Notre Dame de Sion, v.s.) da biz müslümanlar niçin bir İslâm Koleji, bir İslâm Üniversitesi açamıyoruz? Çünkü din hürriyetimiz yok da onun için...

İstanbul'da yaşıyan Ortodoks Rumlar, Ermeniler, Yahudiler kendi patriklerini, hahambaşılarını serbestçe seçebiliyorlar da, biz müslümanlar Diyanet İşleri Başkanımızı neden seçemiyoruz? Seçmek bir tarafa, en büyük din dâiremizin başına birtakım ajanlar getiriliyor ve biz bütün feryatlarımıza, protestolarımıza rağmen, onları yerlerinden kıpırdatamıyoruz. Şu Beyoğlu müftüsü denilen adamı bile attıramıyoruz. Koskoca Devlet Vekili M. Altınsoy bile atamıyor... Bütün bunlar bizim din hürriyetimizin olmadığına delâlet etmez mi?

(*) 1960 sonrası CHP hükûmetleri zamanında yapılanlar kastedilmektedir.

işlerine bir - iki bin lira teberrû etmekle iş bitmez. Yüz binler, milyonlar ortaya dökülmeli ve son kuruşuna kadar İslâm dâvası uğrunda dürüstçe harcanmalıdır.

* Bu devir hizmet devri; feragat, fedakârlık zamanıdır. «Ben baş olacağım, ben büyük mücâhidim...» gibi, çeşitli ağızlardan birden çıkan iddiaların zamanı değildir. Bize, birlik, ittifak, uhuvvet, vifak, muhabbet gerektir. Tafrafürûşlük, hodbinlik, enaniyet lâzım değil.

* Bâzı müslümanlar yaptıklarından memnun ve râzıdırlar. Koyunun olmadığı yerde, Abdurrahman Çelebi sayılmanın gururu içindedirler. Yaptıklarının kâfi olduğunu zannetmektedirler. Buna din lisanında «ucb» denir ki, mânevî marazlardandır. Kardeşler, insaf edelim, içinde bulunduğumuz hâli düşünelim, İslâmî hayatın kaybettiğimiz taraflarını düşünelim, ortadan kalkmak üzere olan yüksek İslâm ilimlerini, yüce İslâm ahlâkını, İslâmî hamiyyet ve şehâmeti düşünelim de biraz gayrete gelelim. Bu kaybettiklerimizi istirdat edebilmek için ne kadar çalışmak, ne kadar yorulmak, ne kadar zahmet etmek lâzımsa ona göre kendimizi hazırlıyalım.

* İşler düzelmez demiyelim. Ümidimizi kaybetmiyelim. Kur'âna, sünnete, sâ'ye sarılalım. İslâm büyüklerinin emirlerine, nasihatlerine uyalım. İyi ve örnek bir müslüman olalım. İtikâdımızı tashih edelim. Hakk'ın buyruklarını yerine getirelim. Cesur olalım. Uyuşukluğu, peltekliği bırakalım. Kendi aramızda yumuşak, merhametli, şefkatli, affedici olalım. Kâfirlere, mürtedlere, din düşmanlarına karşı da sert, haşin ve çetin olalım.

Hülâsa ediyorum ve bağırıyorum:

Müslüman Türkler! Mânevî bir yangın içindesiniz. Yangını elbirliğiyle söndürmeğe koşmazsanız Hakk'ın huzurunda mes'ul olursunuz.

— Din propagandası yapmak hürriyeti en az Amerikadaki kadar tanınmalıdır.

BİR CEVAP

EFENDİM,

18 Kânunsani 1965 tarihli mektubunuzu aldım. Bâzı nasihat ve telkinlerde bulunuyor ve hülâsaten şöyle diyorsunuz:

«... Bu sevdâdan vazgeç. Bu devirde İslâm düşmanları son derece kuvvetli ve azgındırlar. Elindeki cılız imkânlarla onlarla nasıl başa çıkabilirsin? Korkuyorum ki, sana yazık olacak. Tahsilin var, gençliğin var... Bırak şu patırtılı-gürültülü gazeteciliği. Kendine daha müstakar bir iş tut. Yine dindar ol, yine kulluk vazifelerini yerine getir... Bak biz ne karanlık günler gördük, ne bâdireler atlattık... Küfrün en azgın zamanlarında ne korkulu günler geçirdik. Çok şükür burnumuz bile kanamadan şu yaşa geldik... Sen de bizim gibi ihtiyatlı yaşarsan hiçbir zarara uğramazsın. Yoksa istikbâlini tehlikeli görüyorum...

Mektubunuz bu meâldeki tavsiyelerle uzayıp gidiyor. Size şu cevapnâmemi Yeni İstiklâl'in sütunlarında vermeği münâsip gördüm. Tâ ki, okuyucular hangimizin haklı olduğunu anlasınlar.

***

Efendim,

Nâçiz şahsım için neşriyat faaliyetimden ötürü uğrayabileceğim muhtemel zararlardan duyduğunuz endişeler yersizdir. İslâmî ölçülerin ışığı altında düşünecek olursak, sizin zarar olarak gördüğünüz hususların birer fayda olduğu anlaşılacaktır. Nasıl mı? Müsaadenizle açıklıyayım: İslâm ümmetinin en hakir ve nâçiz neferi olarak başıma gelebilecek bütün musibetler şu beş şık içinde mütalâa edilebilir:

* Hakarete uğramak.
* Hürriyeti tahdid edilmek.
* Maddî - dünyevî ziyanlara mâruz kalmak.

Binlerce şehidimizin kanıyla elde edilen Fatih sembolü Ayasofya'mız bize niçin iâde edilmiyor? Seçim zamanı gösteriş namazı kılanlar, seçimden sonra, milletin Ayasofya mevzuundaki haklı dileklerini niçin duymuyorlar? Çünkü, *din hürriyetimiz yok da ondan...*

Mübarek Anadolu'muzda, turizm perdesi altında hıristiyan misyonerlerine karargâhlar kuruluyor. Efes, Antalya, Tarsus, Antakya, İznik ve diğer yerlerde bir sürü uydurma kiliseler, mezarlar çıkarılıyor karşımıza, hıristiyan misyonerleri cirit atıyorlar, milyonlarca kitap ve broşür dağıtıyorlar. Bütün şikâyetlerimize: «Efendim ne yapalım! Anayasa... hürriyet var... karışamayız...» cevabını veren ilgililer, iş İslâmî faaliyetlere gelince derhal 163 cü maddeden, 6187 numaralı kanundan bahsediyorlar. Tevkifler, sorgular, baskınlar... Neden mi bütün bunlar? Çünkü din hürriyeti yok da ondan!

Vitrinleri komünist propagandası yapan kitaplar doldurur, basında, mektepte, radyoda, siyasî hayatta kıpkızıl bir edebiyat duyulur ve buna kimse ses çıkarmazken, 500 mahkemeden beraet eden din kitaplarını okudukları için zavallı müslümanlar niçin hemen tevkif edilirler? Niçin beraet edecekleri muhakkak olan bu zavallı müslümanların muhakemeleri, hapse atıldıkları tarihten altı ay sonra başlar?

Ve daha bir sürü niçinler ve bunların tek cevabı: Çünkü bizde gerçek din hürriyeti yok da onun için...

Artık bu komedi sona ermelidir. Artık bu milleti aldatmaktan vazgeçmelidirler. Ya (Cimangümûl İnsan Hakları Beyannâmesi) nde zikredilen dinî hürriyetleri tanımalı, ya da dinsizliklerini ilân etmelidir ilgililer.

Evet, gerçek din ve vicdan hürriyetini, yâni aşağıdaki hususları istiyoruz:

— Din eğitimi hürriyeti.

— Müstakil Diyânet Dâiresi.

— Dinî teşkilât kurma hürriyeti.

— Dinimizin kurallarına uygun bir hayat sürebilme hakkı.

— Başta Ayaşofya olmak üzere, câmilerimize, bütün vakıflarımıza, diğer dinî müesseselerimize sahip olmak hakkı.

— 163 cü madde ve diğer din hürriyetini ayaklar altına alan kanunuî, idarî mevzuat kalkmalı.

servetimizi, huzur ve rahatımızı kaybettik.. Artık ihtiyarladık. Küfürle mücâdele nöbetini size teslim ettik... Fakat sizin pek gevşek davrandığınızı görüyorum... Daha gayretli ve faâl olmanız lâzım...»

*
* *

Bâki selâm ve hürmetler.

SEVGİ ve DÜŞMANLIK ÖLÇÜSÜ

ALLAHÜ Teâlâ, îman edenleri, kulluk vazifelerini yerine getirenleri, iyi işler işliyenleri, Hz. Muhammed'i (S.A.) seven, onun sünnetine tâbi olanları, Kur'âna sarılanları, şeriatın emirlerini yapan, yasaklarından kaçanları, Hak Yol'da canla - başla savaşanları seviyor.

* Allah, kâfirleri, zâlimleri, fâsıkları, Resûl'ün (S.A.) düşmanlarını, Kur'ânı rafa kaldıranları, münâfıkları mürtedleri sevmiyor...

* Ey kardeşim! Allah'ın sevdiklerini sev, sevmediklerini sevme...

* Bu ölçüden şaşma.

VİCDÂNÎ BİR FETVA

SUÂL : Bir müslümanın, içinde müstehcen resimler, gayr-i ahlâkî romanlar, din ve mukaddesat aleyhtarı yazılar, komünizm propagandası ihtivâ eden telkinler bulunan ve mürtedler, kâfirler, münâfıklar ve fâsıklar tarafından çıkartılan günlük gazeteleri alması, okuması, üzerinde taşıması câiz midir?

CEVAP : Asrımızda matbuat bir silâh hükmüne girmiştir. Bu vâsıta ile kâfirler ve din düşmanları İslâmiyete tecâvüz etmektedirler. Binaenaleyh kâfirlerin çıkarttığı din düşmanı gazeteleri satın almak, okumak, evine sokmak, üzerinde bulundurmak kat'iyyen câiz değildir ve büyük mes'uliyeti mûcibdir. Cüz'î de olsa böyle bir gazeteye verilecek para, kâfirlere yardım etmek demektir. Hele böyle gazetelerle câmi ve mescidlere aslâ girilmemelidir. Cenâb-ı Hak müslümanlara intibah lütfetsin.

* İşkence edilmek.

* Öldürülmek.

Sizce en vahimi olan öldürülmek şıkkını ele alalım. Kuzum, darılmayın ama bunda o kadar korkacak ne var? Şehid olmak bir saâdet değil midir? Bu hususta nice tebşîrât-ı Peygamberî (S.A.) var... Bir İslâm büyüğünün dediği gibi, şehâdet, âhıret âlemine geçmek için pasaport kabîlinden bir hâldir. İslâmın doğuşundan şu yana tam 14 asır geçti. Başta Server-i Kâinat Efendimiz (S.A) olmak üzere, İslâm uluları nice sıkıntılara, tehlikelere, işkencelere göğüs gerdiler. Nice harbler - darbler yapıldı. İslâm bayrağı onların bu fedakârlıkları üzerinde yükseldi. Bize düşen de o yolda yürümek, herbir tehlike ve tehdide cesâret ve metânetle göğüs germektir. Herkes sizin gibi nasihat (!) ederse, vay bu ümmetin hâline!...

*
**

İslâm düşmanları azgın ve kuvvetlidir diyorsunuz. Azgındırlar... Bu hükmünüz doğrudur. Ama, kuvvetli değil - ler. Asıl kuvvetli olanlar Allah'a tevekkül eden müslümanlardır. Düşünün bir kere: Bir yanda topuyla, tüfeğiyle, basınıyla, gizli teşkilâtıyla, parasıyla, puluyla küfür cephesi var; öteki tarafta ise, mütevekkil müslümanlar. Ama Allah onlarla beraber. O Allah ki, kâinatın sahibi, mü'minlerin dostu, velisi, yardımcısı. Elbette Allah'la beraber olanlar daha kuvvetlidir. Allah onlara yeter... Yeter ki, gerçekten tevekkül ve itaat etsinler...

Mektubunuzda bir de şöyle bir kısım var: «Bak biz ne karanlık günler geçirdik. Ne zulümlere mâruz kaldık da, ihtiyâtımız, sessizliğimiz sâyesinde burnumuz bile kanamadan kurtulduk...» Pes doğrusu... Utanılacak bir hususu, iftihar vesilesi olarak nasıl da zikredebiliyorsunuz? Bâri susun... Gönül arzu ederdi ki, siz o kara günlerde zulme ve küfre isyân etmiş olasınız ve sürüm sürüm süründürülesiniz. Değil burnunuz kanamak, sakat kalasınız, hattâ ölesiniz. Yazıklar olsun size ki, Türk milletinin temel haklarının çiğnendiği o meş'um günlerde zillet içinde yaşamışsınız. Direnme hakkınızı kullanmamışsınız.

Ben sizden şöyle bir konuşma beklerdim: «Evlât! Biz çok mücâdele ettik, çok hırpalandık, yorulduk. Sıhhatimizi,

4 — Karada düşmanla yapılan savaşta şehit düşenlerin her günâhı af ve mağfiret olunur. Meğer ki, o şehidin üzerinde borç ve emânet gibi hukuk-ı ibad (kul hakkı) kalmış ola. Lâkin deniz savaşında şehit olanların bütün suçları, hattâ hukuk-ı ibad da dâhil olduğu hâlde bağışlanır.

5 — Cenâb-ı Hak, Allah yolunda gazâ eden adamı beğenir.

Bunlardan başka Peygamberimizin (S.A.) İstanbul'un fethi için de bir hadisi vardır ki, şu mcâldedir:

«İstanbul elbette fetholunacaktır. Onu fethedecek kumandan ne güzel bir kumandan ve onun ordusu ne büyük bir ordudur.»

Bütün bunlar, Hak yolunda savaşmanın ne kadar lüzumlu ve ne kadar takdire değer bir iş olduğunu göstermektedir. Bilhassa, ganimet elde etmek, şecâat göstermek gibi gâyelerle olmıyan, sırf din için, İslâm ülkesine düşmanın ayak basmasına mâni olmak için yapılan savaşlar, Cenâb-ı Hakk'ın indinde son derece makbûldür. İslâmiyeti korumak ve müdafaa etmek, İslâm ülkesinin yabancılar tarafından istilâsına mâni olmak, İslâm ülkesine giren kâfirleri geri püskürtmek gâyeleriyle açılan cihâddan kaçmak muhakkak ki, büyük ve affedilmez bir suçtur... Zira Hazret-i Allah, cihâdı terkeden ve nefsini korumak düşüncesiyle muhârebe saflarından ayrılanları, hiçbir sûretle beğenmez, üstelik tezlil eder, perişan eder.

Peygamber Efendimizin (S.A.) yukarıya aldığımız hadislerinden birinde İslâmiyetin bekası için gerektiği zaman savaşmak icap ettiği kaydedilmekte ve din uğrunda yapılacak savaşlara, ister denizde, ister karada olsun, mutlaka teşebbüs edilmesi icabettiği işaret olunmaktadır.

Hattâ deniz savaşlarının, kara savaşlarına nisbetle daha güç şartlar ve daha büyük mahrumiyetler içinde cereyan ettiği de göz önünde tutulmuş, deniz muharebelerinde şehit düşenlerin günahları, kara muharebelerinde şehit düşenlere nisbetle daha geniş bir af ve mağfirete tâbi tutulmuştur.

Peygamber Efendimizin (S.A.) bütün hadislerinde olduğu gibi, yukarıda işaret ettiğimiz hadislerinde de yüksek öğütler derhal kendini göstermekte ve hiç bir sûretle borç ve emânet gibi başkasının hak ve hukukiyle alâkalı olan hususların ihmal olunmaması da bilvasıta ihtar edilmektedir,

SÂDECE ÜÇ ŞIK VAR

RKADAŞ!
İslâmın yüce düsturlarına uymıyan bir kötülükle karşılaştığın takdirde, şu üç hâlden birinde bulunmak mecburiyetindesin:

1 — O kötülüğü kuvvet kullanarak elinle önliyeceksin.

2 — Buna gücün yetişmezse; dilinle, kaleminle, her türlü neşir vâsıtalarıyla tenkid edecek; aleyhte propaganda yaparak, izâlesine çalışacaksın.

3 — Bunu da yapamazsan, yâni zulme, kötülüğe ve şerre ses bile çıkaramıyacak kadar berbat bir durumdaysan, hiç olmazsa kalben buğz edecek, içinden nefret edeceksin.

Gücün ve imkânın varsa birinci ve ikinci şıkkı yerine getireceksin. Yoksa, üçüncü sıkta belirtilen kalbî tel'ini yapacaksın. İyi bilmiş ol ki, bu son şık îmânın asgarîsidir. Bir Hadis-i şerîfin meâlen açıklaması olan bu düsturu derin derin düşün ve hayattaki davranışlarını ona göre tanzim et...

CİHADIN FAZÎLETİ HAKKINDA

UTEBER bir hadis kitabı olan Câmiu's - Sagîr'de, muhtelif kaynaklardan derlenen sahih hadisler arasında cihâdın lüzum ve fazileti hakkında on kadar Hadîs-i Şerîf kaydedilmiş olmakla beraber, diğer hadis rivâyet eden râvilerin Peygamber Efendimizin (S.A.) dilinden bildirdikleri aynı mevzua dâir on onbeş kadar daha hadîs-i şerif vardır.

Bu yazımızda, Peygamber Efendimizin (S.A.) cihâddan ve muhârebeden bahseden hadîslerinden bir kısmına temas edeceğiz:

Buyuruyorlar ki:

1 — Düşmanla muhârebe edilirken kaçmaktan sakınınız!

2 — Cihâdı terkederseniz, Cenâb-ı Allah sizi zelîl eder.

3 — Allah yolunda cihâd et. Zira ümmetimin ruhbâniyeti cihad iledir.

Peygamber Efendimiz (S.A.), İstanbul'un fethi ile nelerin kazanılacağını çok önceden gördükleri içindir ki, hadislerinin birinde İstanbul'u alacak kumandanı kutluyor ve askerlerini methe lâyık görüyor.

Gerçekten, Peygamberimizin (S.A.) önceden gördükleri gibi, İstanbul kutlu bir emir tarafından fethedilmiş ve bu fetih hâdisesi mühim İslâmî inkişaflara sebep olmuştur.

***

Bazı kimseler cihad denince sâdece silâhla yapılan harbleri anlamaktadırlar. Cihadın mânâ ve şümûlünü daraltıcı bir düşünce İslâmın ruhuna uygun değildir. Allah yolunda yapılan her gayret cihaddır. Peygamber Efendimiz (S.A.) bir savaş dönüşü: «Şimdi küçük cihaddan, büyük cihada dönüyoruz», buyurmuşlar ve bunun mânâsını soran ashâbına: «Küçük cihad, kâfirlerle yapılan savaştı. Büyük cihad ise, nefsimizle yapacağımız cihaddır», demişlerdir.

Zamanımızda dünyanın her yerinde ve aziz vatanımızda hak ile bâtıl, hayr ile şer, İslâm ile küfür arasında korkunç bir boğuşma vardır. Gerçi, klâsik mânâda silâhlı bir çatışma yoktur. Ama, asıl savaş maarif, kültür, iktisad, ticaret, propaganda, matbuat sahalarında cereyan etmektedir.

İşte her müslüman gözünü açmalı ve bu savaşa, Hak cephenin bir neferi olarak iştirâk etmelidir. Yapılacak ilk iş, İslâm ve küfür cephelerini ayırd etmek ve hemen İslâm cephesine yardıma koşmaktır. Küfürle, dinsizlikle, komünizm dalâletiyle, her nev'i putperestlikle mücadele eden şahıs ve teşekküllere, İslâm matbuatına yardımcı olmak başta gelen vazifelerimizdir. Küfre, dalâlete, ahlâksızlığa, komünizme hizmet eden bazı gazetelere verilecek tek bir (25) kuruşun, kızgın bir harbde düşman cephedeki bir nefere bir kurşun hediye etmekten farkı yoktur.

Cihad, İslâmın altıncı şartıdır. Farzdır. Nâfile Hac ibâdetinden çok daha ehemmiyetlidir. Cihadı terkeden, dinini zarara uğratmış olur. Sözümüze son verirken, bugünkü müslümanların perişan halinin, cihadı terketmelerinden ileri geldiğini belirtiriz. (*)

(*) Bu yazı dinî bir dergiden alınmış ve muhteviyatında taraf-ı âcizanemce bâzı ilâveler ve değiştirmeler yapılmıştır.